

Välähdyksiä

Kesä oli ollut lämmin - Vuosikymmen vasta alussa, tai entinen lopussa. En muista.

Heinä kerättiin latoon käsin, koska pieni pelto sijaitsi aivan navetan vierustalla. Minun tehtäviini kuului pyöriä mukana – pois tyhmyyksistä. Lähellä valvovia silmiä. Olinhan maalla ilman vanhempiani.

Ukki, entinen pikakivääriampuja, viiden sotavuoden maanviljelijä oli pienen pojan silmissä sirpaleita kehossaan kantava jättiläinen. Päällään aina villapaita, jollaisen tulisin hankkimaan itselleni vuosia myöhemmin. Napit harmailla hartioilla.

Muistan paikan, jossa osoitin sormella ukkia ja nauroin. Ladon seinustalla - Taustalla punainen mökki. Haravaansa kantavaa mummua hymyilytti. Ehkä enemmän minun nauruni, kuin itse tapahtuma. Virnuilevasta ukista näkyivät vain saappaat. Kanto melkein koko seipäällistä harteillaan.

Syöpä vei muutamaa vuotta myöhemmin. Sain äidiltä luvan heittää ruusun arkulle.

23.01.2017 Mika Keränen